

Wie laat deze inkt stromen	3
Teksten geregisseerd door de nacht.....	8
Een zwarte schreeuw	24
Through the mirror of the past	31
Vrienden, hoe raar het ook kan zijn	41
Vraag maar of ik liefde ken.....	50
Vraag maar niet te luid	58
Het doven van het licht.....	62
Hoop op het begin	77
Het einde, of iets dat erop lijkt	81

Dank aan de mensen die mij hebben geïnspireerd. Mijn
familie, mijn vrienden

(Er is een geheel hoofdstuk over jullie)

En aan die ene leerkracht in het 3de schooljaar die zei;

“We gaan eens poëzie schrijven”

En aan Declercq Liesbeth die mij de raad gaf er meer
mee te doen.

En één van mijn oudste vrienden, Wouter voor de foto's
voor de promo en cover ontwerp.

Wie laat deze inkt stromen

In zwarte druppels

In inkt

In vormen lopend

In tranen

Laat hen lezen

Wie ik ben

Ik ben Ralf Stallaert

Dit feit is te vinden op mijn identiteitskaart. Maar wat is die naam. 13 letters lang. 13 letters die niets betekenen.

Stallaert was iets dat ik kreeg bij mijn geboorte. Ralf kreeg ik iets later.

De keuze van namen die men online gebruikt fascineert mij. Het is wie je bent, wie wilt zijn, Hoe je kijkt naar de wereld. Het is je identiteit.

Ik ben Ralf Stallaert, mijn naam is soms GoudZwart.

Dit is wie ik ben, die is wie ik wil worden, hoe ik kijk naar de wereld.

Ik ben de poëet
Ik ben de komediant
Ik ben degene die lacht met mijn pijn
En ze ketent op papier

Laat mij je een wereld tonen
Hij is duister, daarom niet donker
Hij is luidruchtig, daarom niet stil
Hij is zwart, daarom niet zonder kleur
Het is de wereld die ik heb gecreëerd
Het is de wereld die bestaat door een leven te leiden
Het is waar gedachten zwemmen door een rivier van inkt
Het is waar muziek als de wind de rivier doet kolken
Waar stormen van woede, regenbuien van verdriet, hagel
van stilte, de warmte van geluk, het onbekende van liefde
of toch niet meer

Elk van ons volgt een duister pad
Van pijn, van liefde, van verdriet
Ziehier de reden waarom we leven
We leven om te sterven
Om iets achter te laten
Waar aan we herinnerd kunnen worden
De gedichten, de verhalen, de poëzie die we schrijven
De tekeningen die we maken
Al is dit onze liefde
Al is dit de mensen die we hebben geraakt
De vriendschappen die we hebben gemaakt
Wij sterven
Zo zijn wij gedwongen te leven

Teksten geregisseerd door de nacht

In de nacht was ik alleen
Met mijn gedachten over de wereld
En het geluid van muziek
En ik leefde

Muziek is gemaakt om je gedachten te stoppen
Om je voor één moment te laten geloven
Dat de wereld niet bestaat
Enkel emoties en noten

Wat is het dat je ziet?
Wat is het dat ik vergeet?
Wat is de reden dat jij nog altijd naast mij staat?
Zelfs als ik in de spiegel kijk

Met een glimlach op mijn gezicht
Laat ik je lezen wat ik heb geschreven
Te laat realiseer ik
Dat je nu ziet
Wat er achter die glimlach gebeurt

Ik zie een boom vallen
Ik realiseer dit niet
Ik zie hem aankomen, ik weet dat het komt,
dat ik op zijn pad sta
Maar ik realiseer dit niet